

ШОН

—Шоне, не можна.

Я притискаю свою наречену до стіни ресторану, тримаючи руками її спокусливі сідниці й зарившись обличчям у теплу шию. Вона обвиває ногами мою талію і, попри власні протести, притискається до мене, відкинувши голову, щоб я міг цілувати й лизати її шию.

Навколо падає сніг.

— Шоне, — знову пробує Зенні. — Репетиція вечері скінчилася. Ми не маємо бути одне біля одного до завтрашнього весілля.

— Технічно ми ще не покинули вечерю, — кажу я, тицяючись у неї обличчям. Вона пахне трояндами — мов легкі пелюстки, що тихо опадають на землю пізнього літа. — А це означає, що репетиція не скінчилась і я ще можу тебе бачити.

— Але... — починає вона, та не доказує, задихаючись, коли я ривком притискаю її до свого паху. Я знаю, що вона відчуває мою ерекцію навіть крізь наш щільний зимовий одяг.

Знаю, що відчуває, бо буквально вся кров у моєму тілі просто зараз приливає до члена, і я цілком упевнений, що згаданий член от-от просвердлить дірку в моїх пошитих на за-

мовлення вовняних штанах, тільки б дістатися до її вульви.

Я й без того не знаю спокою, коли йдеться про Зенобію Айверсон — молодшу сестру мого найкращого друга й жінку, яку я торік викрав у самого Бога. Але після нашої весільної репетиції остаточно втратив розум. Стояв перед нею, тримаючи за руку, доки отець Джордан Брейді описував нам, як відбуватиметься церемонія, і знав, що менш як за день вона стане місіс Шон Белл...

Що ж. Я вже був одержимий моєю маленькою колишньою черницею, але те, що відчуваю сьогодні, виходить за межі простої одержимості. Я маю існувати цілковито всередині неї, навколо неї, з нею — і доки ми не зблизимося так, що її мітохондрія зможе цілуватися з моєю, Богом клянуса, мені буде недостатньо.

— Шоне, — знову видихає вона. — Можуть побачити люди.

— Начхати, — гарчу я, кусаючи її за шию. Вона здригається, коли я впираюся важким прутом мого члена в її прикриті колготками вульву, здригається так, наче ніхто ніколи не приносив їй задоволення. (І, так, перш ніж ви спитаєте: я цілий ранок перекидався з нею, доки ми обоє не спітніли, надто виснажені, щоб рухатися. Але цього не було достатньо тоді й недостатньо зараз.)

Я просовую руку під її яскраво-червоне пальто, щоб намацати груди, і натрапляю на твердий, набряклий сосок.

— Тобі ж треба кінчити, так, крихітко? Тільки по-справжньому швидко, щоб зняти напругу до завтрашнього вечора. До того, як зможу неспішно насолодитися часом із моєю молодою дружиною й дати їй усе, що зберігав для неї.

Зенні вигинає спину, намагаючись тертись об мене найпотаємнішими ділянками свого тіла. Та все одно знаходить у собі сили для протесту.

— Ти маєш відвезти своїх братів назад до готелю, — каже вона.

— До біса моїх братів.

Проводжу великим пальцем по її соску, викликаючи в неї стогін.

— А ще нас снігом замете.

— Ми вже всі в снігу.

— І будь-якої миті можуть вийти мої батьки.

А.

Чорт.

Я зупиняюся, досі тримаючи великий палець на її соску. Серце

шалено калатає. Я знаю батьків Зенні практично все життя — ми з її братом виростили разом і досі нерозлийвода, — але сказати, що вони холодно сприйняли втручання в життя своєї юної доньки тридцятишестирічного мільйонера-покидька, було б шляхетним применшенням. Навіть зараз, напередодні весілля, я досі не впевнений, що Айверсони пробачили мені, що «тридцять років завойовував їхню довіру», а тоді зненацька поцупив їхню юну черницю мало не з колиски. Присягаюся, батько Зенні досі дивиться на мене примруженими очима, відколи я спитав його дозволу одружитися з нею.

Тож хай там як, а впійматися на тому, що мацав їхню доньку на людях, було б недоречно.

Я припадаю до неї чолом, не в змозі відпустити. Моє тіло благає не полишати її тепла.

— Можеш надолужити втрачене завтра вночі, — шепоче мені на вухо Зенні. — І в медовий місяць.

— Я вже трахаю тебе так, ніби надолужую втрачене, — гарчу я, ще раз цілуючи її м'які уста, перш ніж мене відштовхнуть через помаду, на яку мені начхати. Ставлю її на ноги, а тоді знову натягаю сукню їй до колін. — Якщо надолужувати ще більше, доведеться починати від самої залізної доби.

Остаточного привівши себе до ладу, Зенні дивиться на мене знизу вгору й усміхається однією з тих усмішок, від яких моє серце немов вистрибує з грудей, запаморочено б'ючись у її тендітній долоні.

